

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2612/2020
24.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против тужене Здравствене уставнове „Апотека Врање“ из Врања, ради злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 174/2019 од 02.06.2020. године, на седници већа одржаној дана 24.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 174/2019 од 02.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању П 1640/18 од 06.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је тужена према тужили на основу решења о враћању на рад, у статусу нераспореденог радника, број ... од 11.08.2016. године извршила повреду права личности, повреду принципа једнаке доступности права из области рада, а самим тим извршила непосредну дискриминацију на који начин је тужиле као запослена стављена у неповољнији положај у односу на друга запослена лица у истој или сличној ситуацији као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиле тражила да се тужена обавезе да јој на име нематеријалне штете због претрпљене повреде права личности, повреде принципа једнаке доступности права из области рада, а самим тим и претрпљене непосредне дискриминације исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиле тражила да се тужена обавезе да о свом трошку објави ову пресуду у једном дневном листу са тиражом преко 10.000 примерака и локалном листу у Врању. Ставом четвртим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужиле и утврђено да је тужиле претпрела злоставу на раду од стране одговорног лица у правном лицу тужене Здравствене установе апотека Врање из Врања, директора Оливере Томић из ..., доношењем решења о враћању на рад у статусу нераспореденог радника од 11.08.2016. године и забрањивањем тужили да у току трајања радног времена буде радно ангажована, повредила достојанство, увреду, лични и професионални интегритет, здравље, положај запосленог које изазива страх или непријатељско понижавајуће или увредљиво окружење, погоршава услове рада, те да се забрани одговорном лицу у

правном лицу туженог директору Оливери Томић из ..., понављање истог или сличног понашања које представља злоставу на раду. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужили на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова и патње услед претрпљене злоставе на раду исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.11.2018. године, као дана пресуђења до исплате, док је за већи износ од признатог до траженог износа од 100.000,00 динара односно за износ од још 50.000,00 динара као и за камату на тај износ тужбени захтев тужиле одбијен као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе тужену да о свом трошку објави пресуду у једном дневном листу са тиражом преко 10.000 примерака и локалном листу у Врању. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова поступка исплати износ од 152.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 174/2019 од 02.06.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртм изреке тако што је одбијен као неоснован евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је претрпела злоставу на раду од стране одговорног лица у правном лицу тужене Здравствене установе, директора Оливере Томић из ..., доношењем решења о враћању на рад у статусу нераспоређеног радника од 11.08.2016. године и забрањивањем тужили да у току трајања радног времена буде радно ангажована, повредила достојанство, углед, лични и професионални интегритет здравља и положај запосленог који изазива страх и непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење, погоршава услове рада и да се забрани одговорном лицу у правном лицу тужене, директору Оливери Томић из ... понављање истог или сличног понашања које представља злоставу на раду. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става петог и у ставу седмом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе тужену да јој на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова и патње услед претрпљене злоставе на раду исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.11.2008. године као дана пресуђења до исплате и одбијен као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова поступка у износу од 152.800,00 динара са каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете поднета је 10.10.2016. године. У тужби као ни током поступка није означена вредност предмета спора тако да се у том случају вредност предмета спора утврђује према

одређеној или плаћеној судској такси. Према стању у списима, суд је одредио судску таксу на тужбу од 3.900,00 динара.

Према Тарифном броју 1. став 1. тачка 2. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94...106/2015), који је био на снази у време подношења тужбе, прописано је да се такса за тужбу, противтужбу поднету пред судом опште надлежности плаћа према вредности предмета спора преко 10.000,00 до 100.000,00 динара вредности – 1.900,00 динара увећана за 4% од вредности предмета спора. Ценећи висину одмерене судске таксе према наведеном Тарифном броју, вредност предмета спора у овој парници је 50.000,00 динара.

Законом о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, број 36/2010) - чл. 29. до 33. прописана је судска заштита у спору те врсте. Према чл. 29. став 4. тог закона, спор из става 1. и 2. тог члана је радни спор, а ставом 5. истог члана, прописана је сходна примена Закона о парничном поступку у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора. Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Зато се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из чл. 441. ЗПП, а у делу који се односи на потраживање у новцу (накнаду штете) члан 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Како се у овом случају, у делу за остварење судске заштите због злостављања на раду, не ради о спору из члана 441. Закона о парничном поступку, а вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Како је, дакле, ревизија изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе, чињеница да је одлука о тужбеном захтеву побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 403. став 2. тач. 2. и 3. ЗПП.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић